

Muzikos meno ir mokslo žurnalas

MUZIKOS BARAI

ISSN 1392-4966

Kaina 10 Eur

A photograph of a conductor in a black suit and white bow tie, holding a baton and looking upwards. The background is a warm yellow and green gradient.

**Orkestras
iš arti**

10 p.

**Klarneto
virtuozo
Algirdo Budrio
jubiliejus**

22 p.

**Operos solistė
Aušrinė Stundytė**

50 p.

**Šiame
numeryje:**

**MODESTAS
PITRĖNAS**

Barcode

9 77 1392 496009

Renata BALTRUŠAITYTĖ

Gruodį „Traviatos“ spektakliuose Lietuvos nacionaliniame operos ir baletų teatre Violetą pirmą kartą dainavo Gabrielė Būkinė. Jaunąjį solistę sostinės teatro žiūrovai jau galėjo matyti „Sarsuelos“ spektakliuose ir vasarą rodytame muzikiniame koncerte „Dolce far niente“.

Su dainininkė, neseniai įveikusia pusantro šimto konkurentų iš trisdešimties pasaulio šalių ir laimėjusia tarptautinį Klaudijos Taev jaunuų operos solistų konkursą Estijoje, susitikome vakariniam žiūrovų antplūdžiui besiruošiančioje LNOBT kavinukėje. Netrukus sužinosite, kodėl jauki priebanda šiai kerinčiai scenos deivei labai patinka.

Gabrielė Būkinė:

„Kai noras didelis – įmanoma beveik viskas“

- Gabrielė, kuriame mieste šiuo metu Jūsų namai?

– Nuo studijų laikų su vyru savo namus kuriame Kaune. Ten dažniausiai ir dirbame: esu Kauно valstybinio muzikinio teatro solistė, dėstau Vytauto Didžiojo universiteto Muzikos akademijoje. O Vilniuje esu LNOBT operos solistė stažuotoja. Mégstu vairuoti, tad kelionės iš Kauno į Vilnių nėra problema. Megapoliuose tokas atstumas daugeliui gyventojų būtų įprasta kasdienybė.

- Kas Jums svarbiausia namuose?

– Ramybė. Žinoma, sunku kalbėti apie višką ramybę, kai namuose gyvena toiterės, lojantis kone ištisą parą... Bet

turime tradiciją namo sugrįžę įjungti lengvą džiazo muziką, kokia dažnai skamba kavinukėse. Vakarais užsiendegam žvakių. Mégstame būti prieblandoje – pagrindinio kambarių apšvietimo praktiskai nenaudojame, nes su juo išgaruoja jaukumas. Projektorių démesio man pakanka ir scenoje.

Ir dar man labai svarbu, kad visi – aš, vyras ir šuo – būtume namuose. Jei nors vieno trūksta, jau nebesijaučiu taip gerai. Su vyru galime sėdėti skirtinguose kambariuose ir užsiimti savais darbais, bet labai svarbu jausti taikų vienas kito buvimą.

- Savo vyrg Donatą pažiūstate nuo paauglystės...

– Taip, mes kartu jau trylika metų. Susipažinome mokydamiesi Šeduvo gimnazijoje ir lankydami joje moksleivių vokalinį ansamblį „Džia-Da“. Donatas vyresnis už mane, jis baigė mokyklą anksčiau ir pradėjo tarnybą Lietuvos kariuomenėje. Vėliau aš atvažiau į Kauną studijuoti. Susitukoje 2019-aisiais, kai gavau bakalauro diplomą.

Dabar vyras – tikras mano sékmés talismanas: jis būna beveik visuose spektakliuose, kuriuose dainuoju. Nors susitinkame tik spektakliui pasibaigus, bet man ramiau žinant, kad jis ten, saleje, yra. Jis – tas ramybės šaltinis, apie kurį svajoja kiekviena moteris.

– Esate gyvas pavyzdys, kad norintapti operos soliste nebūtina nuo mažumés lankyt muzikos mokyklos...

– Taip, nes stodama į VDU Muzikos akademiją jokio formalaus muzikinio išsilavinimo neturėjau. Nors visuomet savarankiškai domėjausi muzika, puikiai suvokiau didžiulį ži-

Gabrielė Bukinė koncertuoja Lenkijoje, 2020 m.

nių trūkumą. Paprastai tokį kaip aš tiek Vilniuje, tiek Kaune laukia dveji papildomi parengiamų studijų metai. Bet aš buvau užsispyrusi – susiradau korepetitorę Šiauliuose, kuri sutiko per tris mėnesius parengti mane egzaminams. Ji kantriai, negailėdama laiko mokė mane visko nuo pat pagrindų. Po kiekvieno susitikimo su mokytoja gaudavau kalną namų darbų, prie kurių sédėdavau per naktis. Rezultatas nustebino: muzikologijos egzaminą išlaikiau devynetui ir gavau valstybės finansuojamą studijų vietą! Niekam neperšu tokio kelio, bet išsitikinau: kai noras didelis – jmanoma beveik viskas.

– O prieš tai tebuvo patirtis moksleivių vokaliniam ansamblį?

– Taip, bet reikia pažinti to ansamblį vadovę Aureliją Meškauskienę! Ji niekada mums, mokiniams, negailėdavo savo laiko. Mane ji mokė ne tik dainuoti, bet ir groti pianinu, nes aš labai to norėjau. Kai tapau vyresnę,

dalyvaudavome įvairiuose konkursuose.

– Ar namuose turėjote pianiną?

– Net ne pianiną, o tikrą rojalį! Iš pradžių mėginau iš klausos groti téčio dovanotu sintezatoriumi, bet labai norėjau tikro pianino. O mano tėtis –

Gabrielė Bukinė vilnųlikė „Traviatoje“

maksimalistas: paprašiusi pianino, gavau rojalį. Iki šiol atsimenu, kaip karališkai jis buvo jneštas į mūsų namus... Grįžusi po pamokų nuo instrumento tiesiog neatsitraukdavau.

Tėvų palaikymas buvo begalini, sunkiai įsivaizduojamas. Tarkim, šiandien aš pati turėčiau dukrą, kuri nei iš šio, nei iš to, jokios muzikos mokyklos nelankydama, grįžusi namo pareikštū: „Mama, aš būsiu operos solistė“. Turbūt jai atsakyčiau: „Dukra, dar pagalvok, ar pavyks iš to duoną valgyti...“ O mano tėvai nė sekundės manimi neabejojo. Neišgirdau netgi žodžio „pagalvok“, tik: „Gerai, pirmyn“. Kai pranešiau, kad man reikės korepetitorės: „Gerai, važiuok.“

– Ar nebuvo pagundų užsiimti populiarės šiuolaikinė muzika?

– Klausytis jos galiu, bet visada jutau, kad mano balsas neskirtas nei populariajai, nei džiazo, nei roko muzikai. Jis iš prigimties turėjo klasikinio skambesio užuominą, todėl net nesvarbiu kitų galimybių.

– Kaip nutiko, kad vos baigusi magistro studijas pati pradėjote dėstyti VDU Muzikos akademijoje?

– Tiesiog gavau pasiūlymą tapti dėstytoja. Dažnai tenka diskutuoti

su kolegomis, ar tokiems jauniems ir palyginti nedaug sceninės patirties turintiems žmonėms apskritai verta imtis dėstymo. Bet tuo abejojantieji nesupranta, kad dėstydamas be galodaug išmoksti pats. Anksčiau manydavau, kad mokytojai vien iš mandagumo kartoja sparnuotą frazę, neva jie mokosi iš savo mokinii...

– Ar Violeta „Traviatoje“ Jums buvo svajonių partija?

– Ji buvo svarbi – juk studijau magistrantūroje tuo metu, kai buvo minimas Lietuvos operos šimtmetis. Tiesą sakant, jau pirmaisiais studijų metais, kai profesorė Sabina Martinaitytė tik pradėjo profesionaliai „čiupinėti“ mano balsą, išgirdau, kad ateityje man puikiai tiktų Violetos partija. Bet vien į tai nesikoncentruvau – studijuodama kiek įmanoma „gériau“ visas vokalo pamokas tiek Kaune, tiek stažuotėje Varšuvos didžiajame teatre, tiek įvairiuose meistriskumo kursuose užsienyje.

Ir išspildė pranašingi profesorės žodžiai: būdama magistrantė, sulaukiau kvietimo imtis Violetos vaidmens Kauno valstybinio muzikinio teatro statomoje „Traviatoje“. Už šį vaidmenį vėliau buvau nominuota „Auksiniams scenos kryžiui“.

– Kurios dainininkės ruošiant Violetos partiją lydėjo kaip kelrodė žvaigždė?

– Pirmiausia atmintyje iškyla pašaulinę karjerą padariusios latvės Marinos Rebekos Violeta. Išklausiusi jos irašus, buvau sužavėta, kaip žmogus geba derinti emocijas ir dainavimo techniką. Ji ties kiekviena operos nata puikiai žino, ką daro. Dainuoja labai protingai. ■